

Berenguera.

Bàrbara Ardanuy i Queldra

La llegenda diu que Berenguera, filla del compte Ramon Berenguer el Gran, era una noia especial. Bonica, llesta, amable, lleial, temperamental i insubmissa. Les seves qualitats van arribar a orelles del rei de Castella i Lleó, Alfons VI, qui envià els seus ambaixadors a terres catalanes per demanar la mà de Berenguera.

Berenguera arribà a la cort de Toledo en una rica comitiva per a casar-se amb el rei de Castella. Les noces se celebraren aviat, però la lluna de mel no va ser llarga. Aprofitant la guardia baixa el rei moro es disposava a atacar.

Alfons VI de Castella i Lleó va buidar Toledo d'homes i anà a trobar les hosts dels sarraïns per a defensar l'altiplà castellà.

Aprofitant que a Toledo només hi havien quedat les dones, els nenes i els ancians, el rei moro es disposà a atacar la ciutat desprotegida. Però Berenguera que vigilava la muralla veié a temps un gran núvol de pols a l'horitzó i mobilitzà totes les dones de la cort perquè es dediquessin a allò que més bé se'ls donava. Unes cantaren, les altres tocaren músiques delicioses amb instruments dispars, d'altres ballaven. Era tal la bellesa que desprenia tal espectacle que els moros en arribar van quedar embadalits i no gosaren atacar la ciutat.

La reina Berenguera feu obrir les portes de la ciutat i es trobà amb el rei moro. Berenguera digué al rei moro que estava convençuda que les hosts sarraïnes havien vingut a vèncer en batalla i amb honor als castellans i que segurament desconeixien que el rei de Castella i els seus no es trobaven a la ciutat. El saludà en àrab i l'encomanà a Déu.

El rei moro, desconcertat i embadalit pel temperament de la reina castellana, retirà el setge de Toledo i s'enfrontà a camp obert amb els castellans. Seva va ser la victòria i malgrat això, es diu que mai va presentar hostilitats contra la ciutat de Toledo en vida de la reina Berenguera.